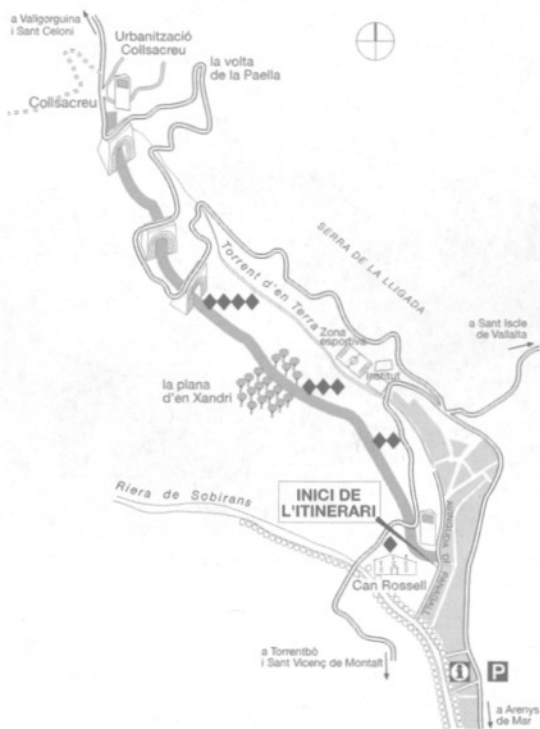

CONEIX EL PARC!

ruta a peu

El Fondo de Can Rosell

L'entorn d'Arenys de Munt

Longitud: 2.000 m

Durada: 45 minuts

Dificultat: ruta fàcil i agradable pel camí fondo, que només a la part final s'endureix pel fort pendent. L'itinerari és senyalitzat amb fites verdes destacades amb color blau.

Recomanacions: exclusiu per a viants i recomanable per a tots els públics. Cal mantenir la tranquil·litat de l'entorn i no llençar deixalles de cap mena.

Transports públics:

RENFE. Arenys de Mar. Tel. 937

920 448; Autocars Colomer. Línia Arenys de Mar-Arenys de Munt. Tel. 937 951 254.

Aquest camí és la via més curta que comunica Arenys de Munt amb Collsacreu i, per tant, va ser obligat per anar cap al Vallès per Vallgorguina i Sant Celoni. El propi ús del camí ha anat configurant la seva forma: el que veiem avui és l'empremta del tragí de molta gent al llarg de molts anys. L'agafaven els pagesos per anar al mercat dels dimecres a Sant Celoni; a l'època de la verema era un no parar de

carros plens de raïms que baixaven de les vinyes de Collsacreu; per als carboners, llenyataires i tothom que treballava als boscos del Montnegre i Olzinelles era el camí habitual.

Durant tot el segle XVII i bona part del XVIII, el fondo fou utilitzat com a via d'accés directa per transportar els troncs que fornien de fusta les drassanes d'Arenys de Mar. Aquests troncs eren arrossegats fondo avall i el seu constant arrossegament contribuï a la forta erosió del sòl del camí i, en conseqüència, al seu enfonsament progressiu.

El fondo de can Rosell va gaudir de la categoria de Camí Ral fins a la construcció de la carretera de Sant Celoni, a final del segle XIX. L'any 1692, el marquès d'Aitona, senyor feudal d'aquestes contrades, després d'una breu estada a Arenys de Munt, enfilà fondo amunt per anar a Sant Celoni. També fou utilitzat l'any 1848 pel bisbe de la diòcesi Florencio Llorente en una visita pastoral a Arenys de Munt venint de Sant Celoni.

La masia de can Rosell

El camí comença a l'avinguda del Panagall, a l'alçada del camí Rosell, on hi ha la fita d'inici. De seguida trobem la masia de can Rosell, construïda el segle XIV. La primera adquisició ja consta en un document de l'any 1426 i sempre ha conservat el nom Rosell. Al costat de la masia, i ben arran del camí, hi ha la petita capelleta de Jesús de Natzaret, amb una imatge a l'interior. Anys enrere, els devots d'aquesta capella hi portaven tanta quantitat d'oli que permetia tenir encesos els llantions durant tot l'any.

Un cop travessada la carretera, el camí emprèn una pujada sostinguda i s'endinsa de ple dins el món del terrer flanquejat per altes parets sorrenques.

El granit

En aquest punt, el gruix de sauló és impressionant. Damunt dels nostres caps podem observar un exemplar de mata o lentsicle de dimensions poc usuals.

El rocam de la conca d'Arenys és granític. L'alta humitat i les temperatures benignes de les nostres contrades afavoreixen la meteorització del granit. En aquestes condicions es va desfent el ciment —els feldspats— que uneix els petits cristalls de quars. Aleshores, la roca dura es converteix en sauló, un material molt disgregable que cobreix, en gruixos de gran potència, la granítica roca mare. L'aigua de pluja s'encarregarà d'acabar de desfer el sauló i d'arrossegat la sorra pels torrents i les rieres fins al mar i les platges.

Al final de la pujada, el camí treu el cap a una plana enlairada. A mà esquerra, hi ha un antic camp d'aeromodelisme des d'on es pot veure una magnífica vista que abraça des de l'inici de la riera de Sobirans, a Rupit, fins al mar. El camí segueix

per la dreta pel bell mig d'una planació de cirerers d'en Roca.

Els cirerers d'en Roca

Les cireres d'en Roca són un conreu típic de tot el terme d'Arenys de Munt i fou introduït a final del segle XIX per dos germans que es deien Roca de cognom. El seu ofici era el de minaire i estaven llargues temporades treballant lluny del poble. En una d'aquestes, van portar esqueixos (eixerns, en diuen a Arenys de Munt) d'un cirerer situat en el pati d'una masia de l'Empordà i els van empeltar en un de bord. Quan l'arbre va llevar, la qualitat del fruit era superior a la de les classes que es plantaven habitualment. A base d'empelts, aquest conreu es va escampar per tot el poble i, com que aquesta classe ningú no la coneixia, li van dir cirera d'en Roca, en honor als seus introductors.

Un cop travessats els cirerers, el camí retorna al món fosc del fondo, on les arrels dels arbres ens poden donar una idea del poder de l'erosió i de la seva tasca al llarg dels anys. Ben aviat, s'arriba al túnel que constitueix el primer dels tres ponts que es troben en tot el trajecte.

Els ponts

Amb la construcció, al segle XIX, de la carretera B-511 d'Arenys de Mar a Sant Celoni, es va haver de salvar per tres punts l'enorme esvoranc que forma aquest camí ancestral. I va fer-se construint tres ponts utilitzant paret de pedra i volta de canó feta de totxo col·locat a la manera de plec de llibre i que es pot admirar perfectament des d'aquest indret. La construcció del pont va respectar l'amplada del camí, que permetia el pas dels carros que hi circulaven amb força freqüència.

Sempre encaixonats, poc més amunt, el camí travessa sota el segon pont. Podem contemplar la

forma esbiaixada de la seva volta. Aquí, el granit és més dur i, per tant, l'erosió ha estat menys agressiva i el camí no és tant enfonsat malgrat el pendent. L'ambient és més lluminós i el bosc dominant és el de pi pinyer, arbre molt típic i abundós a la nostra comarca.

A mitja pujada, trenquem a la dreta fins arribar al tercer pont, el més espectacular de tots per la seva alçada. El camí, ara sota l'ombra poc densa de les alzines sureres, s'estreny remontant sobtadament per deixar-nos a Collsacreu, punt final de l'itinerari.

Xarxa de Parcs

Els fondos

Un formació típica i força espectacular de la nostra geografia són els fondos. El camí fondo és un vial excavat al terrer, a una profunditat mitjana d'uns tres metres, seguint normalment un traçat rectilini, que permet una circulació de persones i mercaderies de manera força discreta, ja que queda amagat a la vista des dels altres camins. El fondo més notable que hi ha al terme és el Fondo de Can Rosell. Partint del Panagall el Fondo ens porta, en uns 15 minuts, recte amunt fins al Collsacreu. Aquest fondo fou utilitzat com a camí real fins a mitjan segle XIX, quan es construí l'actual carretera de Sant Celoni. Tothom feia servir el fondo: els pagesos quan anaven al mercat de Sant Celoni, els carboners i altra gent que treballava al bosc per enfilarse fins al Montnegre, els bous que portaven la fusta necessària per a la construcció de vaixells a les drassanes d'Arenys de Mar... A més d'aquest fondo, que probablement el més concorregut, coneixem el fondo de la Casanova i el fondo del Remei. Els fondos constitueixen, sens dubte, una part destacada del nostre patrimoni geològic i històric alhora, que no podem pas arraconar ni perdre.

Ajuntament Arenys de Munt

